

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Prázdninové pohádky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6263. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-9284-7 (ePub)
ISBN 978-80-271-9283-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-5828-2 (print)

Obsah

Vodník Řasinka	7
Létající deka	12
Keříčku, otřes se!	18
Zachráněná chobotnička	24
Prázdniny princezny Amálky	29
Pořádná podkova	34
Ptáčátka	39
Malý domeček	44
Barevňásci	48
Záhada modrého toboganu	52
Čekání na dinosaura	58
Jak slunce hledalo svůj stín	63
Zahradní strašidlo	68
Jahodová marmeláda	73
Veverka	78
Norbert, Hubert a Robert	84
Staré auto	90
Hvězda	95
Zmrzlina	100
Zpívající kotlík	106

Vodník Řasinka

Vodník Řasinka bydlel v rybníce už hezkou řádku let. Stejně jako jeho vodnický otec, děda i praděda. Zkrátka a dobře to byl rodinný rybník, ve kterém Řasinka hospodařil s láskou a s úctou k vodnickému řemeslu. Voda v jeho rybníce byla široko daleko nejčistší a všechny ryby byly pěkně vykrmené.

Jednoho dne seděl Řasinka v rákosí a pokuřoval z památeční dýmky. Pozoroval pulce, jak spolu vesele dovádějí, a pochvaloval si hezké počasí. S takovou přijde k rybníku spousta lidí, aby si zaplavali nebo se alespoň osvěžili. Z příjemných myšlenek ho ale vyrušil neznámý hlas. Nedolehl k němu ze břehu, jak by čekal, ale přímo z rybníka. Řasinka zaostřil zrak. Sluneční paprsky se na hladině odrazily, tak mu chvíli trvalo, než si všiml zelené hlavy.

„Vítejte, kolego,“ uvítal neznámého přátelským tónem Řasinka.

Cizí vodník ale nebyl na nějaké kamarádění nastavený. Vynořil se z vody, poklepal si na odznak, který se mu leskl na klopě zeleného kabátku, a přísně prohlásil: „Vrchní vodnický inspektor!“

Řasinka se polekal. Vyskočil z rákosí a postavil se do pozoru jako voják. Ten úřední tón ho úplně vyvedl z míry.

„Podle této smlouvy zůstane rybník v pronájmu, jen pokud bude zdejší vodník topit,“ řekl a zamával Řasinkovi před nosem nějakým lejtrem.

„Topit?“ zeptal se Řasinka a hlas mu přitom přeska-koval, jak měl najednou sucho v hrdle.

„Topit,“ přikývl inspektor a pocítil obrovské uspokojení, že Řasinku vyvedl z míry. Chvíli se na něj díval s vítězoslavným úsměvem a pak ještě dodal: „Do roka a do dne chci vidět výsledky, jinak budeš muset tenhle rybník nadobro opustit!“

„Opustit?“ vykulil oči Řasinka, a z toho leknutí se mu udělaly mžitky před očima.

„Opustit,“ přisvědčil inspektor a pak zase zmizel v hlubinách rybníka.

Od té doby byl Řasinka jako vyměněný. Jeho dřívější veselost byla ta tam. Nevěděl, co má dělat. Sedával na břehu rybníka a občas mu do vody ukápala i nějaká slzička. Nikdy nikoho neutopil a ani topit nebude. Ale co bude dělat, až ho přijdou z jeho rybníka vystrnadit?

Všiml si ho Jonáš, který se přišel k rybníku vykoupat. „Proč pláčete?“ zeptal se Řasinky. Netušil, že je to vodník, a tak se ho ani trochu nebál. Jen mu bylo divné, že pláče. Svého tatínka totiž nikdy plakat neviděl.

„Chtějí po mně, abych topil,“ přiznal mu se slzami v očích Řasinka.

„Můj děda taky topí. Na tom nic není!“ mávl rukou Jonáš.

Řasinka na něj vyvalil oči.

„Jenom v zimě,“ dodal Jonáš, když viděl, jak nechápavě se na něj ten pán v zeleném kabátku kouká.

„V zimě?“ podivil se Řasinka ještě víc. „V zimě je rybník pod ledem. To se topit nedá!“

„On topí v kotelně. Je totiž topič,“ vysvětlil mu Jonáš.

Řasinka si otřel slzy z očí a pak se nesměle zeptal: „A mohl bych tam topit s ním?“

Jonáš pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím, ale zkusím se ho zeptat.“

Pak se oba rozloučili. Jonáš odešel domů a Řasinka skočil do rybníka. Už nesmutnil. Svitla mu nová naděje.

Jonáš svůj slib dodržel a u dědečka se přimluvil. „Tak prý můžeš nastoupit do práce. Ale až po prázdninách,“ vysvětlil mu Jonáš, když se u rybníka ukázal druhého dne. „V září se budou čistit kotle, štípat dříví a skládat uhlí a na konci října se začíná topit!“

„Jikry, mlíčí!“ zaradoval se Řasinka po vodnicku. „A dostanu potvrzení, že topím?“ zeptal se ještě pro jistotu.

„Na to jsem se nezeptal,“ pokrčil rameny Jonáš.

Po prázdninách začal Řasinkovi nový život. Každé ráno chodil do práce. Stal se z něj topič. Aby mu z toho horka nevyschl šos, bral si s sebou kyblík s vodou a náhradní mokré oblečení. Topení se mu líbilo a s Jonášovým dědečkem se skamarádil. Největší radost měl ale z toho, že dostal potvrzení, že topí. Na bílém papíře s kulatým razítkem.

Celé léto měl Řasinka dovolenou. Když se o dalších prázdninách objevil v rybníce vrchní vodnický inspektor, aby zkontroloval, jestli Řasinka někoho utopil, vodník mu hrdě podal své potvrzení, na kterém stálo, že od září do května poctivě topil.

Kulaté úřednické razítko se inspektorovi zamlouvalo. Vyškrtl si Řasinku ze seznamu vodníků, kteří nikdy nikoho neutopili, popřál mu hodně štěstí a odplul někam jinam.

Od té doby měl vodník Řasinka klid. Dál se pečlivě staral o svůj rybník a o to, aby se v něm nikdo neutopil.